

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci žalobce: **T. K. P.**, zastoupeného Mgr. Dianou Koťovou, advokátkou, sídlem Kollárova 1879/11, Teplice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202476-4/SO-2023, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2025, č. j. 75 A 4/2024-77,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 6. 2025, č. j. 75 A 4/2024-77, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2024, č. j. MV-202476-4/SO-2023, **se ruší** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 36 620 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Diany Koťové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Žalobce se žalobou u krajského soudu domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalované, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno usnesení Ministerstva vnitra ze dne 3. 10. 2023. Tímto usnesením správní orgán I. stupně podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastavil správní řízení o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem

podnikání, neboť žalobce v určené lhůtě (ani ke dni vydání usnesení) nepředložil doklady nezbytné k meritornímu posouzení žádosti.

[2] Krajský soud shledal žalobu nedůvodnou. Konstatoval, že v řízení zahájeném na žádost je primárně na žadateli, aby doložil podklady, které předepisuje zákon. Správní řád s žadatelovou nečinností spojuje následek zastavení řízení. Žalobce předepsané podklady nedoložil ani k žádosti, ani v dodatečně lhůtě určené výzvou, posléze dokonce na jeho žádost prodloužené. O následku zastavení řízení byl přitom žalobce poučen. S námitkou, že žalobce měl být vyzván opětovně, se krajský soud neztotožnil.

[3] Krajský soud neshledal porušení § 9 správního řádu ani § 36 odst. 3 správního řádu. Jestliže žádost žalobce neobsahovala zákonem předepsané náležitosti, správní orgán I. stupně postupoval správně, když řízení o žádosti zastavil. Meritorní rozhodnutí správního orgánu I. stupně nebylo vydáno na základě podkladů, ke kterým by žalobce neměl možnost se vyjádřit, nýbrž pro jejich absenci. V případě, kdy nebylo rozhodováno o meritu věci, není zasažen smysl práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Krajský soud neshledal ani porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 4 odst. 1, 2 a 4 správního řádu.

[4] K podkladům, které žalobce předložil v mezidobí od okamžiku vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně do okamžiku jeho doručení, správní orgán z podstaty věci přihlédnout nemohl. Důvodnou neshledal krajský soud ani námitku, že předložené listiny měly být dodatečně posouzeny v rámci odvolacího řízení. Jestliže žalobce potřebné listiny doložil až po vydání usnesení správním orgánem I. stupně, učinil tak v rozporu se zásadou koncentrace řízení.

[5] Krajský soud si byl vědom, že rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu byla předložena otázka týkající se posuzování dopadů procesních usnesení do soukromého a rodinného života cizince. Byl však přesvědčen, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní pouze při rozhodování ve věci samé.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalované

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (stěžovatel) kasační stížnost, v níž odkázal na důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“).

[7] Stěžovatel namítal, že krajský soud se s žalobními námitkami nevypořádal dostatečně.

[8] Dále namítal porušení principu právní jistoty, předvídatelnosti a práva na spravedlivý proces, neboť krajský soud se nevypořádal s případným odchýlením se od budoucího názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu. Rozsudek dle stěžovatele neodůvodnil, zda byly splněny podmínky pro zastavení řízení, resp. proč byly vady žádosti natolik podstatné, že zabránily pokračování v řízení.

[9] Stěžovatel dále namítal, že rozsudkem krajského soudu bylo porušeno jeho právo na respektování rodinného a soukromého života. V případě vycestování do rodné země by přišel o práci a zázemí, které má v ČR, a s tím o možnost finančně podporovat rodinu. Vzhledem ke svému věku a systému kvót pro žádosti o povolení k pobytu v ČR na

pokračování

zastupitelských úřadech ve Vietnamu by neměl možnost se do ČR legálně vrátit. Není dán důvod, aby stát zasáhl do stěžovatelova práva na respektování rodinného a soukromého života. Pro absenci posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí žalované do stěžovatelova rodinného a soukromého života je rozsudek nepřezkoumatelný a nezákonný.

[10] Stěžovatel namítal rozpor s § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, správní orgán měl možnost žádost meritorně posoudit; stěžovatel svoji žádost minimálně částečně doložil. Krajský soud neodůvodnil, že vady žádosti stěžovatele byly natolik podstatné, že v řízení nebylo možné pokračovat. V souvislosti s námitkou, že zastavení řízení správním orgánem I. stupně nebylo zákonné, stěžovatel argumentoval porušením § 2 odst. 3 a 4, § 4 odst. 1, 2 a 4 a § 9 správního řádu. Dále stěžovatel zopakoval námitku porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Pro uvedené vady měl krajský soud rozhodnutí žalované zrušit.

[11] Stěžovatel dále brojil proti tomu, že mu v řízení před krajským soudem nebylo umožněno prokázat okolnosti, které zapříčinily, že nepředložil požadované dokumenty. Tyto okolnosti popsal.

[12] Stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení, případně aby rozhodl podle § 110 odst. 2 s. ř. s.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížnost stěžovatele by měla být shledána nepřijatelnou.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, a je tedy projednatelná.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je **důvodná**.

[16] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu.

[17] Z judikatury vyplývá, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, jímž je nemožnost určité rozhodnutí přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74, č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelné ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. může být rozhodnutí soudu pro nesrozumitelnost či pro nedostatek odůvodnění. Zrušení napadeného soudního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost přichází v úvahu zejména tehdy, opomene-li správní soud na námitku účastníka zcela reagovat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64).

[18] Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu v uvedeném smyslu Nejvyšší správní soud neshledal. Krajský soud vypořádal všechny žalobní námitky, zřetelně vyjádřil své závěry i úvahy, na jejichž základě k závěrům dospěl. Krajský soud srozumitelně vysvětlil svůj náhled, podle něž nedoložení požadovaných dokladů stěžovatelem znamenalo nemožnost tyto podklady z formálního i obsahového hlediska posoudit, tedy se meritorně zabývat samotnou žádostí.

[19] Krajský soud se výslovně vyjádřil i k otázce, zda správní orgány byly povinny posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí o zastavení řízení. Konstatoval, že si je vědom nejednotné judikatury Nejvyššího správního soudu, nicméně výslovně uvedl, že zastává stanovisko, že posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí se uplatní toliko při rozhodování ve věci samé. Krajský soud však z povahy věci nemohl předpokládat, jak o věci v budoucnu rozhodne rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, a tedy ani nebyl povinen odůvodnit potenciální rozpor s možným budoucím názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, jak v kasační stížnosti požadoval stěžovatel. Skutečnost, že krajský soud se nevypořádal s případným odchýlením se od budoucího názoru rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, nezpůsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku krajského soudu, jak se domnívá stěžovatel.

[20] Jinou otázkou je ovšem věcná správnost otázky nutnosti posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zastavení řízení do stěžovatelova soukromého a rodinného života.

[21] Obecně je možné potvrdit východisko krajského soudu, že pokud žadatel v řízení o žádosti nedoloží podklady vyžadované zákonem [v případě stěžovatele šlo o doklady vyžadované dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 46 odst. 7 písm. d) a g), § 178e odst. 2 a § 180j zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů], žádost trpí podstatnými vadami ve smyslu § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, které způsobují, že žádost nelze věcně posoudit a meritorně o ní rozhodnout. V řízení o žádosti je primárně na žadateli, aby aktivně jednal. Především ale není povinností správního orgánu obstarávat od jiných správních orgánů či osob podklady, jejichž předložení žadateli ukládá zákon, a to ani na základě obecné zásady hospodárnosti řízení (§ 6 odst. 2 správního řádu).

[22] Obecně též platí, že vady žádosti spočívající v nedoložení zákonem vyžadovaných dokladů žadatel nezhojí tím, že požadované doklady doloží po vydání usnesení správního orgánu I. stupně o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Správní orgán I. stupně je okamžikem vydání rozhodnutí (ve smyslu § 71 odst. 2 správního řádu) svým rozhodnutím vázán (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 7 As 23/2011-82). S ohledem na koncentraci řízení (§ 82 odst. 4 věty první správního řádu) odvolací správní orgán přihlédne k nově tvrzeným či doloženým skutečnostem pouze za předpokladu, že je účastník nemohl uplatnit v řízení před správním orgánem I. stupně. Tím, že stěžovatel doložil chybějící podklady po vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, podstatné vady žádosti relevantně neodstranil. Na tom nemůže nic změnit ani stěžovatelova argumentace, že v některých případech ke zpoždění došlo vinou stěžovatelova zmocněnce. Jeho volba byla na stěžovateli, kterému tak je postup zmocněnce plně přičitatelný.

[23] V rozsudku ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65, však rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, vyslovil, že „*správní orgán je povinen s ohledem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince i v případě, jsou-li dány důvody pro vydání rozhodnutí o zastavení řízení dle § 66 odst. 1 správního řádu. Přiměřenost posuzuje správní orgán vždy, je-li možnost zásahu patrná z okolností věci, ze spisu či ji cizinec tvrdí*“ (bod 41). Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva podle rozšířeného senátu vyplývá, že povinnost zkoumat přiměřenost a dopady na soukromý a rodinný život v případě procesních rozhodnutí je obecným pravidlem a nikoliv výjimkou, jak to vnímala dosavadní převažující judikatura Nejvyššího správního soudu (bod 39 citovaného rozsudku). Nelze opomíjet, že

pokračování

důsledky zastavení řízení o žádosti o vydání pobytového oprávnění jsou z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života ve výsledku totožné s důsledky rozhodnutí o meritorním zamítnutí žádosti; i rozhodnutím o zastavení řízení může dojít k porušení základních práv žadatele o pobytové oprávnění, přičemž povinností správních orgánů je takovému porušení předejít.

[24] Rozšířený senát popsal i důsledky posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého cizincova rodinného života. Dospěje-li správní orgán k závěru, že zásah do soukromého a rodinného života cizince není vůbec myslitelný, řízení zastaví; správní orgán druhého stupně v takové situaci odvolání proti usnesení o zastavení řízení zamítne (bod 42 rozsudku č. j. 8 Azs 99/2025-65). Pokud by však správní orgán seznal, že zastavením řízení skutečně dojde k zásahu do soukromého a rodinného života cizince, „*jediným rozumným řešením, jak zohlednit požadavky ESLP je povinně posoudit, zda je případný zásah do práv žadatele přiměřený sledovaným legitimním cílům. Pokud by tomu tak nebylo, znamená to mj. prolomení koncentrace řízení stanovené v § 82 odst. 4 správního řádu a povinnost odvolacího orgánu při takovém posuzování zohlednit i podklady doložené až v odvolacím řízení*“ (bod 48). Nepřiměřenost dopadů je podle rozšířeného senátu nutno zohlednit i v případě, že ani doložené podklady neodpovídají plně rozsahu vyžadovanému zákonem o pobytu cizinců, resp. při věcném posuzování žádosti o příslušný pobytový titul (body 49 a 50 citovaného rozsudku).

[25] S ohledem na výše uvedené závěry rozšířeného senátu je zřejmé, že neobstojí právní názor krajského soudu, podle nějž správní orgány nebyly povinny zabývat se otázkou přiměřenosti dopadů svého rozhodnutí. Krajský soud tak nesprávně aproboval východisko žalované, že u procesních rozhodnutí posouzení přiměřenosti dopadů do soukromého a rodinného života účastníka nepřichází v úvahu, a tudíž i závěr, že správní orgány nebyly povinny zkoumat přiměřenost dopadů usnesení o zastavení řízení do stěžovatelova rodinného a soukromého života, ačkoli absenci hodnocení stěžovatel v odvolání namítal a poukazoval na okolnosti, kvůli kterým považoval rozhodnutí za nepřiměřené.

[26] Pokud žalovaná navzdory tvrzením uvedeným v odvolání nezvážíla přiměřenost dopadů usnesení o zastavení správního řízení o stěžovatelově žádosti, její rozhodnutí je nezákonné.

[27] K namítané nemožnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí lze doplnit, že smyslem v § 36 odst. 3 správního řádu vymezených procesních práv účastníka řízení je, aby účastník řízení znal podklady, které byly při rozhodování v jeho věci užity. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s názorem krajského soudu, podle nějž neaplikací citovaného ustanovení nedošlo k porušení stěžovatelových práv s ohledem na to, že řízení bylo zastaveno. Nadto, není porušením § 36 odst. 3 správního řádu, pokud správní orgán neseznámil účastníka řízení s podklady, resp. nevyzval k vyjádření se k podkladům, které účastník řízení jako žadatel sám předložil (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55, nebo ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51). V takovém případě totiž účastník řízení podklady zná a seznamování s takovými podklady, resp. výzva k vyjádření se k takovým podkladům neplní žádný účel.

[28] Se stěžovatelem lze souhlasit, že je-li v řízení před soudem namítáno nesplnění podmínek pro koncentraci správního řízení dle § 82 odst. 4 správního řádu, musí se soud těmito okolnostmi zabývat. V nyní projednávané věci tak ale krajský soud zjevně učinil, když vyhodnotil, že ve správním řízení, „*v němž bylo vyhověno jedné žádosti žalobce*

o prodloužení lhůty k doložení chybějících podkladů, žalobce bez jakéhokoliv vysvětlení nedoložil požadované listiny. Žalobce měl na doložení požadovaných listin od vyzvání lhůtu dva měsíce a tři dny.“ (bod 46 rozsudku krajského soudu). Za situace, kdy stěžovatel v žalobě ani při jednání neuváděl žádné okolnosti, proč nemohl požadované doklady předložit ani v takto dlouhé době (ve skutečnosti ještě delší, neboť měly být předloženy již k žádosti), považuje Nejvyšší správní soud takovou odpověď krajského soudu za dostatečnou.

IV. Závěr a náklady řízení

[29] S ohledem na shora uvedené skutečnosti Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou. Podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu, a jelikož již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro zrušení rozhodnutí žalované, přistoupil Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. rovněž ke zrušení tohoto rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení vázána právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 78 odst. 5 ve spojení s § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. Žalovaná v dalším řízení posoudí přiměřenost dopadů rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zastavení řízení, v závislosti na jeho výsledku pak bude postupovat v souladu se závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2025, č. j. 8 Azs 99/2023-65.

[30] Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu a zároveň zrušil i rozhodnutí žalované, rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti i řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s. (ve spojení s § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel měl ve věci úspěch, náleží mu proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení.

[31] Stěžovatel měl náklady se zaplacením soudních poplatků podle zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, a to za žalobu ve výši 3 000 Kč, návrh na přiznání odkladného účinku žaloby ve výši 1 000 Kč, kasační stížnost ve výši 5 000 Kč a návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 1 000 Kč.

[32] Stěžovateli také vznikly náklady na zastupování zmocněnou advokátkou. Nejvyšší správní soud vycházel z přechodného ustanovení čl. II vyhlášky č. 258/2024 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Pro výši odměny za jednotlivé úkony je tak určující, zda byla právní služba spojená s tímto úkonem poskytnuta před 1. lednem 2025 nebo po tomto datu.

[33] Za zastupování náleží odměna ve výši 2 x 3 100 Kč za úkony právní služby spočívající v převzetí a přípravu zastoupení a v sepsání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a d), § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2024] a 0,5 x 3 100 Kč za sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku [§ 11 odst. 3 a § 11 odst. 2 písm. a) advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024], neboť návrh na vydání předběžného opatření a návrh na přiznání odkladného účinku jsou instituty obdobné.

pokračování

K tomu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý úkon, tedy převzetí a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku, tj. 3 x 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném do 31. 12. 2024). Za doplnění žaloby a účast na jednání před krajským soudem náleží odměna ve výši 2 x 4 620 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) a g), § 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025], která se zvyšuje o náhradu hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025).

[34] Za sepsání kasační stížnosti včetně doplnění náleží odměna ve výši 4 620 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d), § 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025] a za sepsání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve výši 0,5 x 4 620 Kč (§ 11 odst. 2 písm. a), § 11 odst. 3, § 9 odst. 5 a § 7 bod 5 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025]; k tomu náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 1. 2025). Advokátka není registrována jako plátkyně DPH, částka se tedy podle § 35 odst. 8 s. ř. s. nezvyšuje o tuto daň.

[35] Nejvyšší správní soud nepřiznal odměnu za nahlížení do spisu dne 7. 1. 2025 v řízení před krajským soudem, neboť vyhodnotil, že nahlížení do spisu bylo učiněno v souvislosti s převzetím věci nově zmocněnou zástupkyní. Za úkon právní služby spočívající v převzetí věci a přípravu zastoupení však odměna přiznána byla. Zvýšené náklady spojené se skutečností, že stěžovatel změnil zástupce, dle Nejvyššího správního soudu v tomto případě nemají jít k tíži žalované.

[36] Žalovaná je povinna stěžovateli uhradit náklady řízení ve výši 26 620 Kč + 10 000 Kč, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně stěžovatele Mgr. Diany Koťové, advokátky.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu